

Savinji . . .

Teci mi, Savinja bodra,
O Savinja temnomodra!
Glasno šepetaj mi z vali
Ob slovenski tu obali!

„Oj, naj mi pozdravi brate,
Rodne brate in Hrvate,
In pozdravi mnogo selo,
Na Posavju — mesto belo!“

Šúmi reka bistrotoka,
O planinka modroóka,
In ko dojdeš mi do Save,
Čuj, — narôči ji pozdrave:

Šúmi, reka bistrotoka,
O Savinja modroóka,
In pozdrave te sporôčaj —
Savi zlivaj je v narôčaj! —

Posavska.

Pod smreko.

Tam ob plotu koncem vrta
Dviga se mi smreka v zrak;
Klopica kraj nje je zbita —
Kraj je ta nad vse mi drag.

Sanjala sem v njeni senci
Marsikak že sladek sen;
Marsiktera zlata ura,
Bila večnosti je plen. —

Kadar gnjev se v dušo vseli,
Tare mi srcé bridkost,
Solza vroča pere lice —
Tu se vrne mi srčnost.

Ko razjočem tu skrivaj se,
Da ne vidi me nihče:
Bol tako prebijem vsako,
Potrpim trpljenje vse.

Zdi se mi, da z mano tóži,
Da umé me bolj ko svet,
Plače z mano, me miluje:
To pa razvedri me spet.

Mira.

Slovénska liturgija pri Južnih Slovénih.

(Povestne črtice. — Poleg *M. Mesića*, *S. Ljubića* i. dr. sestavil *Andrej Fekonja*.)

(Dalje.)

Knjige liturgijske.

Z glagolico pisane bogoslužne knjige za Hrvate hrani še sedaj več starih spominikov iz XIV. in XV. veka. Omenja se sicer neki glagoliški Psaltir, ki ga je bil l. 1222. pop Nikola z Raba prepisal iz drugega, napisanega že takoj po Metodovi smrti, po naročilu solinskega škofa Teodora (880—890); ali od šrede XVII. sèm se za ta rokopis več ne zná. Najstarejši rokopisni glagoliški misal pa je oni, ki ga je knez Novak, dvornik pri ogerskem kralju Ludoviku, prepisal leta 1368.; a najstarejši glagoliški brevijar je oni, ki ga je prepisal dijakon Kirin v Senju l. 1359. Oba sta bila zatem še večkrat prepisana, n. pr. misal pr. l. 1387, 1402., 1441.,

1456., 1463., in brevijar pr. l. 1387., po 1389, pr. 1412., 1444. i. dr., kolikor nam je rokopisov znanih.

Ko so izumili knjigotiskarstvo (1460), počeli so takoj tudi Hrvati tiskati svoje liturgijske knjige. Izdajali so jih najpreje zasebniki. Prvi glagoliški misal je bil tiskan v Benetkah l. 1483. in brevijar l. 1492.; a kdo ga je ukazal tiskati, ni znano. Ne dolgo zatem so bile tiskane cerkvene knjige v Senju pod vodstvom ondotežnega škofijskega vikarja Silvestra Bedričića, kateri je pozval k sebi v ta namen iz Benetk tiskarja domačina Gregorja Senjanina. Ta je torej tiskal tu zopet misal l. 1494., in z naslovom „Misal hrvacki“ l. 1507., ter še tri druge knjige, med njimi